

[Arbejdsministeren]

en konference i Oslo om ligelønsproblemer, ikke er noget, jeg bare udtrykker dér, men er noget, jeg også udtrykker, når jeg kommer hjem. Det er altså synspunkter, jeg arbejder for.

Jeg har da noteret mig, at det kan være en lille smule ubehageligt for de kvindelige politikere, som gerne vil have patent på at gå ind for ligestilling, at der også er mænd, der går ind for ligestilling, men det bliver I nødt til at vænne jer til. Hvad angår f.eks. det, der blev sagt i TV-Avisen, og som jeg har haft lejlighed til at udtrykke også i en artikel i Ekstra Bladet – jeg tror, det var i onsdags – vil jeg gerne citere min artikel. Der står:

»Jeg mener – hvor provokerende det så end er – at lønnen i de traditionelle omsorgsfag skal forhøjes i forhold til andre fagområder. Derved vil det blive attraktivt for de kvinder, der allerede er i disse fag.«

Dette synspunkt tillader jeg mig altså at have. Jeg har også det synspunkt, at det vil være medvirkende til, at det også er attraktivt for mænd. Jamen det må det vel også gerne være.

Jeg fortsætter i denne artikel med at sige:

»Ligestillingsstrategien på arbejdsmarkedet er jo hidtil gået ud på, at pigerne skulle tilskyndes til at søge ind i de traditionelle mandefag. Vi har gjort meget lidt for at opvurdere de traditionelle kvindefag. Her må vi nødvendigvis tage fat i de kommende år.«

Jamen undskyld, udviklingen begyndte altså ikke den 10. september 1982. Der var også en regering før den, vi fik i september 1982, og også den tidligere regering har måske prioriteret det med at få kvinder ind i mandefag for højt. Det var måske et godt og nødvendigt skridt på det tidspunkt, men udviklingen går jo videre, og denne regering ønsker altså, at udviklingen skal gå videre, at ligestillingsstrategien skal være bredere. Jeg slutter så artiklen med at sige:

»Derfor må vi sætte ind her, så det bliver helt naturligt, at vi får kvinder og mænd i alle fag.«

Jamen undskyld, var det ikke lige det, fru Lilli Gyldenkilde stod og fremhævede som sit mål? Hvorfor må jeg så ikke have det samme mål? Hvorfor må jeg ikke give udtryk for det? Nu skal jeg jo heldigvis ikke spørge fru Lilli Gyldenkilde eller fru Jytte Andersen om lov, og derfor giver jeg altså også udtryk for det.

Det er i øvrigt i meget fin overensstemmelse med finansministerens besvarelse. Jeg formoder, fru Jytte Andersen henviser til finansmini-

sterens besvarelse af et spørgsmål stillet den 25. august 1988 af Folketingets Finansudvalg. Her siger finansministeren i slutningen af sit svar:

»... en væsentlig forbedring af offentligt ansattes jobtilfredshed og renommé, herunder for ansatte inden for de kvindetunge jobområder i den kommunale sektor, som er nævnt i spørgsmålet.

En lønudvikling i det offentlige, som tilgoder de kvindetunge jobområder, kræver for at være udgiftsmæssigt acceptabel, at andre grupper af offentligt ansatte udviser en modsvarende lønmæssig tilbageholdenhed. I modsat fald vil der blot blive tale om et forøget skattetryk.

Jeg vil imidlertid have opmærksomheden henledt på problemstillingen ved de kommende overenskomstforhandlinger.«

Finansministeren er altså – baseret på den henvendelse, som jeg havde bebudet til finansministeren – opmærksom på problemstillingen og vil tage den med til midtvejsforhandlingerne. Der er altså ingen som helst tvivl om, at den holdning, som jeg giver udtryk for, er regeringens holdning, som den vil arbejde for under midtvejsforhandlingerne. Men jeg minder om, at det ikke er nok, hvis denne holdning skal gennemføres, at arbejdsgiversiden er indstillet på det. Det er faktisk nødvendigt, at også de modstående lønmodtagerorganisationer er indstillet på, at der skal være en relativ opvurdering af nogle områder, hvad der jo betyder, at andre områder relativt bliver vurderet ned. Det skal man være opmærksom på, og derfor tror jeg, vi har en fælles opgave i retning af at motivere også lønmodtagerorganisationerne til at have forståelse for synspunktet.

I øvrigt skal jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg faktisk også deler det synspunkt, at det er en skam, at det er nødvendigt at have lovgivning på området. Men det er en kendsgerning, at vi er nødt til at have det, og indtil vi er kommet i den optimale situation, at vi ikke har det behov længere, må vi lave nogle forbedringer af denne lovgivning.

Nogle af dem står i lovforslaget – dem har jeg forstået at der bliver bred tilslutning til – men der var andre ønsker fra enkelte ordførere. Dem vil jeg nødig tage stilling til i dag. Men jeg kan sige på forhånd, at vi går ind i forhandlingerne åbent og fordomsfrit, og hvis der er andre synspunkter, som vi kan samle enighed om, så lad os under udvalgsbehandlingen diskutere,